
tilki
Kitap

roman

vampirler kumpir sever

sedat erdoğu

ISBN 978-605-5045-50-0
1.Basım, İstanbul, Kasım 2014, 1000Adet
Genel Seri:37 Roman Serisi:3

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.tilkimagaza.com
tilkikitap@gmail.com

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Editör: Benjamin AE, Semra Topçu
Kapak Tasarımı: Ajans Tilki
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Engin Matbaacılık/Topkapı

Eserin tüm hakları Tilki Kitap©'a aittir. Alıntı dışında kullanımı yazılı izine tabiidir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.
Tilki Kitap'ın edebi değer dışında yayın kıstası bulunmamaktadır.

vampirler kumpir sever

sedat erdoğdu

Sedat ERDOĞDU, 1963 yılında Gelendost/Isparta'da doğmuştur. Bir kamu kurumunda idareci olarak çalışmakta olup, evli ve iki çocuk babasıdır. Albüm çalışmalarında yüzlerce şarkı sözü çeşitli sanatçılar tarafından okunmuştur. *Ebru Gündeş (Çingenem), Kibariye (Gücendim), Selami Şahin (Mahpus Türküsü), Metin Kaya (İstanbul Hatırası)* gibi meşhur şarkıların söz yazarıdır.

2013 yılının ikinci yarısında piyasaya çıkan *"Şabbat"* isimli romanı ile edebiyat dünyasına roman yazarı olarak adım atmıştır.

Yazarın yayınlanan eserleri:
Şabbat, Roza Yayınevi, 2014
Makedonya Otu, Roza Yayınevi, 2013
Vaka-i Osmanlı, Roza Yayınevi, 2014
Vampirler Kumpir Sever, Tilki Kitap, 2014

BİRİNCİ BÖLÜM

Yıllarca Ankara Üniversitesinde öğretim üyesi olarak görev yapan Arkeolog Profesör Mahir Güngör'e Ankara'da başta mebusluk olmak üzere, bir kısım teklifler yapılmıştı. Ancak o, bunları kabul etmedi. Her yıl okullar tatile girdiğinde doğduğu yer Senirkent'e giderek Kapıdağı'nın eteklerindeki bir mağarada inzivaya çekilir, yaz tatili boyunca arkeolojik kazı çalışmaları ile ilgilenirdi.

O sırada Isparta'da Nurcu Cemaati tarafından bir kısım isyan hareketleri başlamıştı. "Sizin nüfuzunuz kuvvetlidir" diyerek kendisinden yardım isteyen Isparta Milletvekiline, Mahir Güngör şu cevabı gönderdi: "Asırlardan beri İslâmiyet'e hizmet etmiş Türk Milleti'nin evlatlarına silah çekmek yakışık almaz. Bu tür teşebbüsünüzden vazgeçiniz." Nurcu Cemaatine katılan Mahir Güngör hükümetin hışmına maruz kaldı ve Sivas Üniversitesine sürgüne gönderildi.

Sivas da baskılar altında iki sene ikamet etti. Sıkıntılı geçen bir esaret hayatıdır bu. Buna rağmen boş durmadı ve Said'i Nursi'nin yazdığı "Nur'un İlk Kapısı" kitabındaki hakikatleri ders verip, Sivas halkına "Nurculuk" fikirlerini aşılamaya başladı. Ancak hafiyeler boş durmamakta ve Mahir Bey aleyhine rapor üstüne rapor yazarak onu hükümete şikâyet etmekteydiler. Bu şikâyetlerden bunalan Mahir Güngör, Sivas Üniversitesindeki görevine son vererek, yeniden kendisini mıknatıs gibi çeken doğup büyüdüğü Isparta ilinin Senirkent ilçesine geldi. Dağlar arasında tenha ve ulaşılması zor bir yer olan Kapıdağı mağarasında yaşamaya başladı. Hükümet Mahir Bey'in kendi halinde mağarada yaşamasına ses çıkarmadı. Maksat, "ücra bir köşede, mahrumiyetler, kimsesizlik ve gurbet hayatı içinde kendi kendine ölüp gitmesi"dir!

Aradan yıllar geçti, hükümetler değişti. Mahir Güngör'ün fikirleri doğrultusundaki Hükümet değişikliği ile kendisine yeniden Ankara Üniversitesi'ne Yardımcı Doçent olarak atama teklifi yapılacaktı. Bu kolay olmamıştı. Kendisine sunulan görevi, "Eğer Senirkent ilçemizde yıllar önce başlattığım arkeolojik kazı çalışmalarıma, hükümet tarafından izin verilirse bu görevi kabul ederim!" şartını öne sürdü. En hatırı sayılı kişilerin devreye girmesi ile Kültür ve Turizm Bakanlığından alınan izinle Isparta Valiliği, Senirkent Kaymakamlığı, Senirkent Belediyesi ve Müze Müdürlüğünce, Arkeoloji Bölümü Öğretim Üyesi Yrd. Doç. Dr. Mahir Güngör başkanlığında kazı çalışmaları yeniden başladı.

Senirkent Belediye Başkanı Salih Giray, yerel bir gazete muhabirine yaptığı açıklamada, "Kazıların sonunda ortaya çıkacak eserler ilçemizin tarihine ışık tutacaktır," diye söyledi. Diğer bir amaçlarının ise turizm çeşitliliği olduğunu aktaran Giray, "Ara verilen kazılar yeniden başlatıldı. Antik Çağ ile ilgili en önemli verileri taşıyan bir mezarlık burası. Burada M.Ö. 4. yüzyıla ait mezar olduğunu belirledik. Bu mezar çok önemli verileri bize sunacak," diye konuştu.

Daha önceki belediye başkanının, "Tarihi eserlerimize zarar veriyorlar, kazılardan çıkardıkları ganimetleri sessizce götürüyorlar," diyerek yöre halkını kışkırtması ile arkeolojik kazı çalışmalarına bir süre ara

veren Arkeolog Mahir, yeni seçilen Belediye Başkanı Salih Giray'ın da yardımları ile gerekli yerlere müracaatları sonucunda kazı çalışmalarına kaldığı yerden yeniden devam etmek için Senirkent'e geldi.

Okullar yeni yaz tatiline girmişti. Yanında getirdiği altı Arkeoloji bölümü son sınıf öğrencisi ile birlikte kazı sahasına kamp kurdular. Kurdukları çadırlara ihtiyaçları olan malzemeleri ve uyku tulumlarını yerleştirdiler. Mahir Bey ilçeye giderek Belediye Başkanı Salih Giray'dan kazı çalışmaları süresince dört belediye işçisinin kendilerine yardımcı olmasını istedi. Belediye başkanı hiç düşünmeden belediye işçilerini görevlendirdi.

Senirkent'in kurulduğu birikinti konisi ve iki yanındaki yamaçlar Plyristra kentinin nekropolü idi. Kasabanın bir km. güneyindeki batı yamaçta "Büyük İn", "Küçük İn" denilen iki mağara, Roma çağına ait iki kaya mezarı, Santralden yukarı doğru çıkan Kuru Dere'nin doğu yamacında üçüncü bir kaya mezarı daha vardı ki bu kaya mezarının yerini Mahir Hoca ve ilçenin yaşlılarından Hasan Efendi'den başka kimsecikler bilmezdi.

Bu kaya mezarlarının V. ve VI yüzyıllara ait olduğu tahmin edilmekteydi. Senirkent'in güneyindeki batı yamaçta bulunan kaya mezarları, birbirine yakın mesafede bulunan iki ayrı kaya üzerinde, mezarlarının girişi kuzeye bakmaktaydı. Bir insanın rahatlıkla girebileceği genişlikte kare biçiminde olan mezar girişlerinin yerden yüksekliği 2-3 metre civarında, Kaya mezarlarının eni boyu ve yüksekliği yaklaşık iki metreydi. Her iki mezarda da tek kişilik yatak ölçülerinde yaklaşık 50 cm yüksekliğinde birer taş blok vardı. Bu taş blok üzerinde başucu olarak nitelendirebileceğimiz kısımda yastık biçiminde yükselti vardı. Duvarlar pürüzsüz olup, mezarlar zarar görmemişti.

Tümülüs, kral ve ailesi için inşa edilen mezar odası üzerine yığılan toprak veya taşlardan oluşturulan yapay tepe tipi anıtlar için kullanılıyordu. Frigler döneminde Anadolu'da görülmeye başlanan, günün mimarları tarafından inşa edilen Tümülüslere ölen kişinin cesediyle kullandığı ve kendisine hediye edilen eşyalar konuluyordu. Tümülüs'ün boyu ve mimarisi ölen kişinin zenginliğini simgeliyordu.

Mahir Bey, Arkeolojik alanların korunmasıyla ilgili ilkeleri, kalıntıların bakım ve onarımı, buluntuların saklanması yükümlülüğünü, kazıyı yapan öğrencilerine uygulamalı olarak gösterip anlatıyordu. Kazı çalışmaları sırasında bir höyükten özenle kırmadan çıkardığı çömleği eline alıp gösterdi;

"Kazı çalışmalarını yaptığımız bu sahadaki ilk yerleşim izlerine, Yassı ören Höyük, Gürem Höyük, Garip Höyük, Tohum kesen Höyük, Aralık Höyük, Gençali Höyük rastlanır. Höyüklerde ortaya çıkan çanak-çömlek, maden gibi arkeolojik veriler yaklaşık M.Ö. 3000–1200 yıllara tarihlendirilmektedir. Bölgede, ilkçağlardan itibaren, Hitit, Frig, Lidya, Pers, Helenistik, Roma, Bizans yerleşimi ve hâkimiyeti söz konusudur. Kente en yakın antik yerleşim birimi, Gömüler mevkiindeki Plinistra'dır. Bu kentin kalıntıları üzerinde, Bizans Dönemine ait Çanlı Kilise'nin izleri yer alır. VII. yüzyıldan itibaren Anadolu'ya yapılan İslam akınlarının Abbasi döneminde etkinliği gözlenmektedir. Bu elimde tuttuğum çömlek sanırım Frig'ler dönemine ait olmalı," diyerek çalışanları bilgilendiriyordu.

Öğrencileri pür dikkat onu dinliyor, söylediklerini aksatmadan yapmaya çalışıyorlardı. Mahir Hoca okulda ders verirken son derece şık giyinmesine rağmen, kazı çalışmalarında eski bir pantolon ve kısa kollu bir tişört ve rahat yürümesi açısından lastik ayakkabı giymeyi tercih ediyordu. Yolun yarısını çoktan bitirmiş, şakaklarına ak düşmüş, uzun boylu, kahverengi bakışlı, oldukça yakışıklı bir adamdı. Talebelik yıllarında aynı sınıfta okuyan hemşerisi Menekşe isimli bir kızı sevmişti. Kızın da gönlü ona karşı boş değildi.

Çiçekler güneş ışığını severken, menekşeler gölgeyi severdi. Menekşe'nin babası Arif Bey, Isparta'da lokanta çalıştıran, hali vakti yerinde, halis-muhlis bir insandı. Karısı Sebahat Hanım üç kez düşük yapmıştı ve bir türlü sağlıklı çocuk doğuramıyordu. Doktorlar ona şeker hastalarının yeniden doğum yapmalarının sakıncalarını anlattılar. Bir daha doğum yaparsa kendi sağlığından olacağın söylemelerine rağmen o doktorları dinlemedi ve yeniden hamile kaldı. Sonunda kendi ölümü de olsa

kocasına bir çocuk verecekti.

Kocası akşamları eve geldiğinde karısına, "artık yaşlanmaya başladık, lokantayı çalıştıracak bir erkek evlat doğuramadın gitti be kadın. İnşallah doğacak çocuğumuz oğlan olur da ilerde bizlere sahip çıkar," diye sitem edince, kadın hüzünlendi. Geceler boyu Allah'a el açıp, kendisine bir erkek evlat vermesi için dua ederdi. Kocası işe gittiğinde kendisini evindeki saksılarda rengârenk yetiştirdiği menekşelerle teselli ederdi. Sonunda sağlıklı bir kız çocuğu dünyaya getirdi. Adını kadının ısrarı üzerine "Menekşe" koydular.

Arif Bey ilk zamanlar kızı olduğu için üzülse de daha sonra kızını kucağına aldığında onun gülücükleri karşısında daha fazla dayanamadı ve pes etti. Kızını çok sevdi. Kızı Ankara Üniversitesi Arkeoloji bölümünü kazandığında ailecek Ankara'ya gelip üniversiteye kaydını yaptırdılar ve onu özel bir kız yurduna yerleştirip, memleketlerine geri döndüler.

Okulunun üçüncü senesiydi. Bir bayram arifesi günü ailesinin yanına otobüsle ziyarete giderken, elim bir kaza sonucu birçok yolcu ile birlikte hayata gözlerini yummuştu Menekşe. Üç yıl süren arkadaşlığın sonunda "Mor Menekşem" dediği sevgilisini otobüs kazasında kaybedince dünyası yıkılmıştı Mahir'in. O günden sonra gönül kapısını aşka kapattı. Kızın her ölüm yıldönümünde eline aldığı mor menekşelerle mezarını ziyaret etti.

Birçok güzel kızın kendisine hayran olmasına rağmen o, kendisini arkeolojik kazı çalışmalarına ve öğrencilerine adamıştı. Evliliği hiç düşünmedi. Babaannesi de ölünce İstanbul'da yaşayan evli kız kardeşinden başka "akrabam" diyebileceği kimse yoktu bu dünyada, yapayalnızdı.

Lise talebesiyken babasını kalp krizinden kaybetmişti. Babaannesi onları yanına aldı. Kendisinden dört yaş küçük kardeşi Sevilay, ortaokulu bitirip okumak istemedi. Mahir Ankara'da okurken kız kardeşi Isparta'ya askerlik vazifesini yapmaya gelen bir Asteğmen ile anlaşıp evlenmek için kendisinden izin istedi. O yaz kız kardeşi Sevilay'ı

İstanbul'a gelin ettiler.

Annesini en son tren yolculuğunda hatırlıyordu. Henüz altı yaşında bir çocuktu ve trenden indiklerinde annesi yanlarında yoktu. Babası Kamil Bey öğretmendi. Ona annesinin öldüğünü söylemişti. Nedense aile efradı annesi hakkında hiç konuşmak istemiyorlardı. Bir yandan sıcak yaz günlerinde kazı çalışmalarını yapıyor, diğer yandan da işçilere talimatlar yağdırıyordu Mahir bey;

"Arkadaşlar bu görevler kazı yetki belgesinde tanımlanır ve bağlayıcıdır. Ancak koruma bir ekip çalışmasıyla gerçekleştirilebilir; strüktür ve zemin mühendisliği, malzeme, kimya gibi bilim dallarıyla yakın ilişki kurulması gerekir. Önemli olan kazıda çalışan arkeolog ve mimarların koruma konusunda bilinçli olmalarıdır; gerektiğinde ivedi koruma işlemlerini yapabilecek kadar donanımlı olmalı fakat sorunları kendi birikimlerimizle çözemediğimizde, özel koruma yöntemlerini uygulayabilecek uzmanlara başvurarak deneyimlerinden yararlanmalıyız.

Arkeolojik sitlerde koruma daha çok doğanın ve insanların zararlı etkilerine karşı yapılmaktadır. Kazı sonrasında ortaya çıkan duvar, döşeme, tonoz ve diğer mimari öğelerin sağlamlaştırılarak korunmaları söz konusudur. Açıkta kalması sakıncalı olan malzeme ve ayrıntılar (kerpiç, mozaik döşeme, çini kaplı duvar, fresk vb.) bir çatı altına alınarak korunabilir, bu durumda çatının sit alanı içinde yaratacağı olumsuz etkiyi düşünmek ve önlem almak gerekir. Koruyucu çatıların tasarımında, kendi başına anıtsal bir nitelik taşıyan, iddialı mimari çözümlerden kaçınılması uygun görülmektedir. Arkeolojik alanlarda kazı sırasında ortaya çıkarılan mimari parçalar ender olarak sağlam ve bütündür. Restorasyon sırasında hasarlı, kırık parçaların birleştirilmesi, bütünlenmesi gerekir. Antik yatay ve düşey taşıyıcılara yük bindirmek malzemeyi zorlayıcı olabileceğinden, yeni bir taşıyıcı sistem oluşturulması yeğlenmektedir.

Onarımda kullanılamayacak kadar harap durumda olan mimari parçaların yerine kopyalarının hazırlanması gerekebilir. Öncelikle bütünleme ve yenilemelerin hangi malzeme ile yapılacağının

belirlenmesi gerekir. Eğer özgün malzeme hala sağlanabiliyorsa, en iyisi özgün malzeme kullanılmasıdır. Ancak eski taş ocaklarının yerinin bilinmemesi, ocakların artık işletilmemesi, özgün malzemenin çok pahalı olması uygulamacıyı başka çözüm yollarına yöneltebilir. Bu durumda yapay taş kullanımına gidilebilir. Özgün taşın rengine ve yapısına uyum sağlayabilmek için malzeme araştırması yapılır; taş tozu ve kırığı ile gerekli bağlayıcı katkılar eklenerek uygun fiziksel ve kimyasal özellikler elde edilebilir.

Dökme tekniğiyle hazırlanan yeni parçaların gerçeğe yakın biçim alabilmeleri için silikon kauçuk, Lateks gibi kalıp malzemelerinden yararlanılmaktadır. Özgün parçalardan alınan ayrıntılar aynen veya soyutlama yapılarak kullanılmaktadır.

Bütünlenecek parçalarda yapay taşın fiziksel ve kimyasal özelliklerinin doğal taşa uyumuna dikkat edilmelidir. Özellikle boşluklu taşlardan yapılmış sütunların gövdelerinin oyulması ve çekirdeğin betonla doldurulması sakıncalı olabilmekte, yapay taş farklı genleşerek doğal taşı çatlatacak gerilimler yaratabilmektedir. Bu tür hasarlar Yunanistan'da yapılan bazı onarımlarda gözlenmiştir. İklim koşullarının zorladığı durumlarda, yüzeysel yamalar da uzun ömürlü olmamaktadır. Özgün parçaların kırıklarını birleştirmek için titanyum, paslanmaz çelik gibi malzemelerden yararlanılır. Korozyona karşı güvenlik sağlamak için metal bağlantı elemanlarının kurşun ya da epoksi reçine gibi koruyucularla iyice örtülmesi gerekir," diye konuşmasını sürdürdü.

İKİNCİ BÖLÜM

İlçenin ihtiyarlarından Hasan Efendi, elinde bir bastonla kazı bölgesine giden yokuşu aksaya aksaya tırmandı. Dik yokuşu tırmanabilmesini büyük başarı sayıp çocukça sevinerek durup soluk aldı ve önüne serilen yemyeşil manzarayı seyre daldı.

Senirkent'in kentsel gelişimi büyük ölçüde Osmanlı hâkimiyeti sonrası olmuştur. Hamidoğulları Beyliğinin kurucularından Hamid Bey aşiretiyle birlikte Isparta-Burdur civarına yerleşerek yeni yerleşim birimleri oluşturur. 1361 yılında Osmanlı topraklarına katılan Senirkent; 1370 tarihinde Oğuz soyunun Kayı boyundan gelen Türkler tarafından kurulup, Şeyh Ahmet Sultan, Elperek ve Turgut Babaların emrinde gelenler, "Senir" gördükleri topraklar üzerine yerleşmişlerdir.

Etrafı bağlarla, küçük göllerle, meyve bahçeleri ile çevrilidir. Kış karlı ve soğuk geçer. Bu yüzden her evin alt katında yiyecek, yakacak depolanan kiler ve kömürlükler bulunur. Eski evler umumiyetle kerpiçten yapılmış ve iki katlıdır. Bahçeleri, yüksek duvarlarla çevrili avlularıyla, birbirine benzer.

Suyu boldur. Bazı evlerin bahçe sulama işinde kullanılan havuzları var. Komşuluk ilişkileri oldukça iyidir. Soğuk kış günlerinde her gün bir komşuda toplanılır, kadınlı erkekli ziyaretler yapılır. Sazlar çalınır, yanık türküler okunur. Faytonların çıngırakları, atların nal seslerine karışır Arnavut taşları ile döşeli yollarında. Isparta ilinin küçük ama huzurlu bir ilçesidir Senirkent.

Senir kelimesinin anlamı Eski Türk dilinde Dağ Yamacı, Dağın Eteği

demektir. Eğirdir Gölü'nün Hoyran Gölü adı verilen kuzey kısmının batısında bir vadide, Kapı Dağı'nın yamacında kurulmuş Senirkent'in kuzey ve güneyi dağlarla kuşatılmıştır. Güney kesiminde 2.799 m. yüksekliğinde Barla Dağı, kuzey kesiminde de Karakuş Dağları var. İlçenin iç kesiminde ise Senirkent ve Gençali Ovası bulunmakta. Uluborlu ilçesinden başlayan Pupa Çayı, Senirkent Ovası'nı ortasından geçerek Hoyran Gölü'ne dökülür. İl merkezine 76 km. uzaklıktaki ilçenin denizden yüksekliği 1.010 m.dir. Senirkent ve çevresinin coğrafi yapısının getirdiği bir takım avantajlar nedeniyle tarihi geçmişi oldukça eskidir.

Hava açık ve duruydu. Etraftaki elma ağaçlarından yere dökülen elmaların çürümüş, kekremsi kokuları havaya karışıyordu. Hayatından memnun olan Hasan Bey, göğüs geçirip Mahir Bey'in çadırına yöneldi. Mahir Bey öğle sıcağının etkisiyle çalışmaya bir süre ara vermiş, azıcık yatağına uzanmış siesta yapıyordu. Hasan Efendi elindeki bastonu çadırın içindeki çalışma masasının üzerine birkaç kez vurup yüksek ses tonuyla;

"Mahir evladım ben geldim," dedi. Hasan Bey'in sesini duyan Mahir, gözlerini araladı. Karşısında eski dostunu görünce yattığı yerden hemen doğrulup, ayağa kalktı. Hasan Bey'in yanına yaklaşarak elini öptü;

"Hasan Amca hoş geldin," dedi. Hasan Efendi elini Mahir'in omzuna koydu;

"Ben gelmesem hiç areceğin yok. Sen bize Amcaoğlu Ekrem'in hatırasısın. Bi dedin, bi isteğin olusa çekinmeden söyleve oğlum. Biz ne güne duruyoz gari," diye ona sitem etti.

"Allah'a çok şükür hiçbir derdim, hiçbir isteğim yok, Hasan Emmi… Senin sağlığın, duaların yeter," dedi Mahir. Birlikte dışarı çıkıp kazı alanını dolaştılar. Mahir onu öğrencileri ile tanıştırdı;

"Çocuklar bu gördüğünüz Hasan Efendi benim akrabam olur. Kendisi Senirkent'de yaşar. Halimizi, hatırımızı sormak için gelmiş," dedi. Öğrenciler çalışmaya ara verip, sırası ile ona "hoş geldiniz," dediler

ve elini öptüler. Hasan Efendi öğrencilere bakıp gülümsedi. Eliyle yamaçtan aşağıdaki bir bahçeyi işaret edip gösterdi;

"Çocukla… Bakın şu uzun uzun gavakların olduğu bahçe benim bahçe. İçinde elma, erik, zerdali, amut ağaçları va… İstediğiniz gada toplayıp yeyiverin gari," dedi. Hasan Amca'nın yöresel konuşmalarına çocuklar kendi aralarında şakalaşıp, gülüştüler. Öğrencilerden Altan;

"Sağol emmi, biz birazdan akedeşlerle gide topleveriz gari," diye yöre lehçesiyle cevap verdi. Öğrenciler Altan'ın konuşmasına gülüştüler. Yaşlı adam Mahir'i görüp, halini hatırı sorduktan sonra;

"Ben işinize mani olmeyen, siz çalışın. Bana müsaade gari çocukla," dedi ve izin istedi. Mahir yaşlı adamı kolundan tutup, bir kenara çekti;

"Sana güzel bir çay demlemeden şurdan şuraya göndermem," dedi. Yaşlı adamın kırışık, renksiz yüzü muzaffer bir deyimle ışıldadı gözleri. Mahir'in kulağına eğilip;

"Mağarada, bizim mekânda," diye fısıldadı. Mahir başını "olur" der gibi öne arkaya salladı;

"Sen çık, ben çayı demleyip geliyorum," dedi Mahir. Hasan efendi aksayan bacağı ile mağaraya doğru keçi yolundan ilerledi. Mağaranın girişine geldiğinde derinden soluklandı. Kapı girişinin önünde kocaman bir çınar ağacı vardı ve girişi gizliyordu. Burada bir gizli mağaranın olduğunu ikisinden başka kimseler bilmiyordu. Mağaradan içeri girip, karanlıkta bir köşede duran meşaleyi eliyle koymuş gibi buldu ve cebinden çıkardığı çakmakla yaktı Hasan Efendi. Etraf birden aydınlanınca çoktandır karanlıkta bekleşen yarasalar hızla uçup, dışarı kaçıştılar. Aşağıdaki Höyükte kazı yapan öğrencilerden Uğur, uçuşan yarasaları görünce;

"Hey arkadaşlar bakın!" diye bağırarak uçuşan yarasaları gösterdi. Altan meraklı bakışlarla;

"Bunlar da nereden çıktı böyle?" diye sordu. Uğur eliyle çınar ağacının bulunduğu yeri gösterdi;

"Sanırım şu yaşlı çınar ağacının arkasında bir oyuk var, oradan çıktılar," diye fısıldadı. Altan alaycı bir ses tonuyla;

"Sakın dağın içindeki bir mağaraya ayılar yuva yapmış olmasın?" dedi ve ardından kahkaha attı. Semih kıkırdadı;

"Hadi gidip şu ağacın arkasındaki ayı inine bir bakalım, belki içeride bal filan vardır," dedi. Altan'ın kafasına yattı;

"Hadi gidip bir bakalım," diye cevap verdi. Üç arkadaş keçi yolunu tırmanıp yaşlı çınar ağacının önüne geldiler. Altan ağacın arkasını kontrol ettiğinde dağın yamacında bir insanın geçebileceği kadar yarık olduğunu gördü. Merak ederek kafasını yarıktan içeri uzattığında içerideki meşalenin ışığını gördü. Diğer arkadaşlarına dönüp;

"Burası geniş bir mağaraya benziyor, içeride bir ışık var arkadaşlar," dedi. Çocuklar şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Altan tekrar başını mağaranın içine sokup;

"Hey! Kim var içeride?" diye bağırdı. Bu sırada Mahir Hoca elinde bir çaydanlıkla mağaraya doğru geldi. Sesi duyan Hasan Efendi mağaranın kapısına çıktı. Mahir Hoca'yı gören Altan;

"Mahir Hocam size gelen yaşlı adamın bu mağarada ne işi var?" diye sordu. Mahir Hoca çocuklara bakıp;

"Burası gizli bir mağaradır. Yıllar evvel köye ziyarete geldiğimde o mağarayı bana Hasan Emmi gösterdi. Bu mağarayı gördükten sonra arkeoleji okumaya, buradaki gizli tarihi ortaya çıkarmaya karar verdim. Sakın bu mağaradan içeri kimse girmesin! Mağarayı bilmeyenler için çok tehlikelidir. Biz giriyoruz zira çocukluğumdan beri bu mağaranın her köşesini iyi tanırım.

Yıllar önce bu mağarada herkesten gizli yaptığım kazı çalışmalarında içeride bir toplu mezar buldum. Mezarı kazdığımda otuza yakın toplu ceset yan yana yatar vaziyetteydi. Cesetlerin kalplerine sivri bir gümüş kazık çakılmıştı. İskeletlerin alt ve üst sivri çene dişlerinden bunların eski yıllarda yaşamış Vampirler olduğu bulgularına rastladım. Bunları

gerekli mercilere bildirdiğimde benim hayallerle yaşadığımı, uçuk kaçık biri olduğumu söylediler. Çalışmalarım zamanın hükümeti tarafından engellendi. İçeride iki lahit mezar var ve bu mezarlar üzerinde çalışmalarımı tamamlamam lazım. Sizler sakın yaklaşmayın," diye öğrencilerine nasihat edip, onların yanından uzaklaştı. Uğur arkadaşlarına bakıp alaycı bir tavırla;

"Vampir mi dedi?" diye sordu. Altan de Mahir Hoca'nın yaptığı konuşmayı pek inandırıcı bulmamıştı;

"Mahir Hoca'nın vampirlere inanmasına aklım almıyor. Nurcu Cemaatine katıldığından beri beş vakit namazını aksatmayan bu insan, nasıl olur da vampirlere inanır," diye şaşaladı. Mahir Hoca elinde çaydanlığı çocuklara gösterdi;

"Hadi bakalım siz doğru kazı alanına gidiyorsunuz. Biz Hasan Efendi ile mağaranın içinde oturup koyu demli bir çay içeceğiz;" dedi. Mağaradan içeri girdi. Meşalenin ışığı ile etraf aydınlanmıştı. Hasan Efendi yere serili bir kilim üzerine oturmuş, elindeki tespihi sallıyordu. Duvardaki oyukta daha önceden hazır bulunan çay bardaklarını ve şekeri alıp bir tepsi üzerinde Hasan Efendi'nin dizinin dibine, yere bıraktı. Çayı bardaklara doldurdu. Hasan Efendi esmer, zayıf, kibar halli bir adamdı. Sırtını mağaranın duvarına dayadı ve Mahir'in gözlerinin içine baktı;

"E evlat anlat bakalım!" dedi. Mahir kaşının birini kaldırıp, kafasını salladı;

"Senin yıllar evvel bana bir sözün vardı, bana kökenim hakkında bilgi verecektin. Sen anlat bakalım…" dedi. Hafızası çok zayıflamış, unutkan bir insan olmuştu son zamanlarda. Bu yüzden başına gelmedik aksilik kalmamıştı. Buna rağmen eskiyi hatırladı ve uzaklara daldı gitti Hasan Efendi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gece yarısından sonra doğum sancıları başlayan Dudu, bağırmaya başladı. Karısının sesiyle uyanan Durmuş Emmi telaşa kapıldı. Kızlarını uyandırarak annesinin başından ayrılmamalarını tembihledi ve koşarak Köy muhtarı Nizamettin'in evinin kapısını çaldı. Muhtar, gecenin bir yarısı bahçe kapısı tokmağının sesiyle uyandı ve uyku sersemiyle kapıyı açtı. Karşısında Durmuş Emmi'yi telaşlı bir vaziyette görünce;

"Hayırdır Durmuş Emmi, ne var?" diye sordu. Durmuş Emmi'nin eli ayağına dolaşmıştı;

"Çabuk Muhtar… Bizim avrat doğum yapacak. Köyümüzün yolları kardan kapalı, hastaneye yetişemeyiz. Yardım et de ebeyi bize götürelik gari," diyerek ondan yardım istedi. Köy muhtarı ile birlikte köyün yaşlı ebesinin evine gittiler. Ebe sırtına kalınca bir şey geçirdi, birlikte Durmuş Emmi'min evine doğru yürüdüler. Olumsuz hava koşulları yüzünden hastaneye yetişemeyince; Dudu'nun doğumu, köy ebesi tarafından mum ışığı altında gerçekleştirildi. Bir oğlan çocuğu dünyaya getirdi Dudu, fakat kanaması bir türlü durmuyordu. Ebe teleşa kapıldı ve doğumu yaptırdığı odadan dışarı çıkarak muhtara baktı;

"Acil şehre gidip sağlık ekiplerini çağırın, hastanın kanaması durmadı," dedi. Muhtar yanına iki köylüyü aldı ve atlarına binip şehre gittiler. Doğumdan saatler sonra köye ulaşan sağlık ekipleri, genç kadın ve bebeğe müdahale ettiler. Anne Dudu çok kan kaybetmişti, kanamayı durdurdular. Genç Doktor, Dudu'nun ve yeni doğan çocuğun hastaneye gitmeleri gerektiğini anlattı. Hastane görevlileri önde, Durmuş Emmim arkalarında bir at arabası ile onları takip ettiler. Bebek ile annesi Isparta

Doğum Evi Hastanesi'ne getirildi. Dudu hastane kapısına vardığında hayata gözlerini yumdu. Durmuş Emmi'nin dünyası başına yıkılmıştı. Hastane yetkilileri bebeği muayeneden geçirdiler ve sağlığının yerinde olduğunu söylediler. Bir at arabasına karısının cenazesini yükledi ve kucağına yeni doğan bebeğini de alarak Köyüne geri döndü Durmuş Emmi'm. Cenaze evinde kırk gün kırk gece yas ilan edildi.

Senirkent'in en zengini olan Durmuş Emmi'min dört kızından sonra bir oğlu oldu. Adını Ekrem koydular. Ekrem çok şımarık, her istediği alınan bir çocuk olarak yetişti. Bir dediği iki olmazdı. Büyüdükçe her şeye aykırı, göze batan bir delikanlı olup çıktı. Çok yakışıklı, iri kıyım, bu esmer gence, "Durmuş oğlu Ekrem Bey," derlerdi. Daracık yoldan geçerken cumbalı evlerde oturan kızlar pencere arkalarından onun yolunu gözlerlerdi. 1952 yılında ilçe olduk, Senirkent o zamanlar henüz köydü. Köylü Ekrem'i sever ve sayardı. Deli doluydu biraz, ama yufka gibi bir yüreği, lokmasını paylaşacak kadar mütevazılığı, paçayı kimseye kaptırmayacak kadar cesareti vardı.

Ekrem kendisini doğururken kaybettiğinden annesini hiç hatırlamıyordu. Annesinin ölümünden sonra babası evlenmemişti. Dört ablası, el bebek gül bebek büyüttüler onu. Hatırladığı en belirgin şey kendisinin çocukken çok yaramaz olduğu, ablalarına çok çektirdiğiydi. Ablaları annelerinin ela gözlerinin güzelliğinden bahsederler, Ekrem'in gözlerinin de annelerine çektiğini söylerlerdi. En azından annesinin renkli gözlü olduğuna emindi. Ne yazık ki tamamını hatırlayamadığı için annesinin yüzünü hayallerinde bir türlü birleştiremiyor, hep belli belirsiz bir sima olarak görüyordu. Ablaları evlendikten sonra her gün eve bir ablası gelir, ev işlerine yardımcı olurlardı.

Ekrem'in en yakın arkadaşları, birkaç kişiden oluşuyordu. Arkadaşları Saffet ve Yusuf çıkarları doğrultusunda onun peşinden ayrılmazlar, geri ödemeyecekleri borçlar alırlardı. Ekrem yine de onlarla iyi vakit geçirdiğini düşünür, bu durumdan pek rahatsız olmazdı. Zaten Ekrem'in ev ve işyerinden başka vakit geçirdiği tek zamanlardı bunlar ve arkadaşları ile arasını bozmak istemiyordu. Elmacık kemikleri çıkık ve pembe yanaklıydı. Küçük bir burnu ile dolgun dudakları ve

dudağının hemen kenarında da küçük bir beni vardı. Tüm köylü ve babası oğlunun çalışkanlığından oldukça memnundu Ekrem'in. İlçenin kabadayıları bu esmer, ela gözlü, dalgalı saçlı bu yağız delikanlıya sağ ellerini yumruk yapıp, kalplerinin üzerine koyarak saygı gösterirlerdi. Fakir fukara yolunu gözlerdi Ekrem Bey'in. O, Senirkent'in en imrenilen delikanlısıydı.

Günlerden pazardı. Ekrem'in en sevdiği gündü Pazar günü. Önünde koca bir gün vardı. Yaptığı iş çok yorucu olmasa da, Ekrem o hafta fazladan yorulmuştu. Harman yerinde çalışan işçilerin başında durmuş, koca tarlayı kaldırmışlardı o hafta. Tüm o yorucu iş gününün ardından cumartesi akşamı eve gelir gelmez sedire uzanıp uykuya daldı. Rüyasında yüzünü tam olarak hatırlayamadığı annesini gördü. Yüzünü yine tamamlayamamıştı. Uyanıp ayaklarını sürüyerek mutfağa gitti. Tezgâhın üzerinde duran süzme yoğurttan bir kaşık alıp, bir bardak su ile tekrar odasına döndü. Kafasını yastığa koyup uykuya dalana kadar hayal kurmaya devam etti…

Uyuduğu sırada dışarıdaki seslerin nereden geldiğine bakmak için perdeyi açtığında, evin önünde top oynayan çocukları gördü. Çocuklardan biri kendisiydi. Ayağında, yaz olmasına rağmen kıştan kalma kırmızı plastik çizme, üzerinde ablasının ördüğü yeleği ve siyah pantolonu vardı. Ekrem, yeni kıyafetler giyerdi. Genellikle babasının şehirden getirdiği kıyafetlerdi giydikleri… Üzerindeki yeleğin aynısından ablası ona da örmüştü. Siyah pantolonu ve yeni alınmış spor ayakkabıları vardı ayağında. Arkadaşı Yusuf ile birlikte tek kale maç yapıyorlardı. Yusuf'un ayağında çarıktan bozma eski bir ayakkabı vardı. O ayakkabılarla top oynamasına içten içe hep kızardı Yusuf'a. Karşı evlerin camlarının birinde onları seyreden bir güzel çift bakış vardı. Her ikisi de bu bakışların farkındaydı. Bu bakışların sahibi Zehra isminde okul arkadaşlarıydı. Bu kumral saçlı, yeşil gözlü kız Yusuf'a bakıyordu. Ekrem de kıza âşıktı fakat bu kız Yusuf'u seviyordu. Bu sırada sokağın başında pazar alışverişinden dönen kadınla adamı gördü. Adamın saçları ve bıyıkları beyaz, göbekli, orta boylu, yürürken sallanan bir adamdı. Yanındaki kadını ise tam olarak seçemiyordu. Yanağını cama yapıştırıp daha dikkatli izlemeye başladı. Seçmekte ne kadar zorlansa

da ilk görüşte tanımıştı babasını. Yanında yüzünü göremediği annesine bir şeyler anlatarak yürüyorlardı. Biraz daha yaklaştıklarında annesinin saçlarının aynen hatırladığı gibi olduğunu görebiliyordu. Ekrem'in kalbi daha hızlı atmaya başladı. Ekrem'in yaşadığı evin önüne geldiklerinde Ekrem, annesinin yüzünü görebilmek için cama vurmaya başladı. Ekrem annesinin yine göremeyeceğini düşünürken, annesi gülümseyerek başını çevirip Ekrem'e baktı. Ekrem donup kalmıştı. Annesinin saçları dalgalıydı, gözleri ise ela, tıpkı hatırladığı gibi. Elmacık kemikleri çıkık ve pembe yanaklıydı. Küçük bir burnu ile dolgun dudakları ve dudağının hemen kenarında küçük bir beni vardı annesinin. Başını çevirip yürümeye devam etti."

Ekrem ıslak gözlerini ovuşturarak, uyanır uyanmaz kalemi alıp yazmaya başladı. Bir daha unutmamak için annesiyle ilgili her detayı yazdı… Sonra pencerenin önünde gitti ve bir süre dışarıyı izledi… Zehra'nın annesine ne kadar çok benzediğini düşündü... Belki de Zehra'yı bu yüzden sevmişti. Bir süre daha sokağı izlemeye devam etti. Sokak, her gün biraz daha kalabalıklaşıyordu… Köyün en güzel kızlarındandı Zehra. Salına salına yürüyüşü, işvesi, edası… Çakmak çakmak bakan yeşil gözleri; yakardı bizim Ekrem'in yüreğini. Zehra'nın peşinden köyün çeşmesine gider, ama bir türlü açılamazdı Ekrem. Zehra'nın gönlünde Yusuf vardı. Bu yüzden çocukluk arkadaşı olarak yaklaşırdı Ekrem'e. Köyün çoğu genci aynı yaşlardaydı. Askerlik yoklamaları, üçerli beşerli geldi. Ekrem de vardı askere gideceklerin listesinde. Köyün gençleri Vatana, Mehmetçik olacaktı. Tüm köyü bir heyecan, bir sevinç kaplamıştı. Kimi çocuğunu, kimi yeğenini, kimi de torununu askere uğurlayacaktı. Yoklamalar yapıldı, muayeneler yapıldı, bir bir yerleri belli oldu. Ekrem ile beraber iki arkadaşının daha acemilik yeri İzmir'e çıkmıştı. Köyde bir şenlik havası başladı. Yemek davetleri, akraba gezmeleri, eş-dost ziyaretleri yapıldı. Davullu zurnalı, zeybek havaları oynandı. Günleri geldi çattı. Cefakâr anaların gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Vatan'a, asker göndermenin gururu, iki yıllık ayrılığın hüznü sarmıştı yürekleri. Köy meydanında toplanıldı. Birer birer eller öpüldü, harçlıklar alındı, helallikler verildi. Köyün taşımasını yapan arabaya doluştular. Arkalarından sular

serpildi, dualar edildi. Hazır askerler, Vatanın Askerleri olmuştu. Birliklere teslim olundu, kıyafetler alındı, koğuşlar gösterildi. Bedeni büyük, pantolon paçaları uzun kıyafetlerinin içinde, ilk tekmilini verdi Ekrem. "Ekrem Çetinkaya-Isparta, emret komutanım." Eğitimlerde, sporda, atışlarda, üstün başarılar gösterdi Ekrem. Çakı gibi asker olmuştu. Teslim oluşunun yedinci günü, ilk mektubunu yazdı ailesine. "Canım babam, canım kardeşlerim" diyerek başladı; "köydekilere benden selam söyleyin" yazıp, "hakkınızı helal edin" diyerek bitirdi mektubunu. Bir ay sonra yemin töreni oldu. Bundan iki ay sonrada acemiliğini bitirip, on günlük izine geldi köyüne. Elinde küçük çantası, kısacık saçları, yüzünde de buruk bir sevinçle, babasının ve ablalarının elini öptü, köylüsüyle selamlaştı. Özlemişti ev yemeklerini. Doğruca eve gittiler. Dört ablası Ekrem'in en sevdiği yemekleri, tatlıları hazırlamış, yer sofrasını donatmışlardı. Bağdaş kurup oturdu yere. Yemeğe başlamışlardı ama gözleri dalıp gidiyordu. Kaşığı, bir dolu, bir boş götürüyordu ağzına. Onun bu durgunluğu, babasının dikkatini çekti. Ama bir şey sormadı babası, yemeğin bitmesini bekledi. Büyük ablası kardeşinin gelmesinin sevinciyle, "hadi Ekrem şundan da al, bak senin için hazırladım" diyor, köyde olan biten muhabbetlerden bahsediyor, Ekrem'in dalgınlığını fark etmiyordu. Yemek bitti, tatlılar yendi. "Şükür" deyip kalktılar sofradan. Babası Ekrem'in omzundan tutup, gözlerinin içine şefkatle baktı;

"Baba oğul, şöyle bir köyü gezelim," deyip, dışarıya çıkardı Ekrem'i. Biraz yürüdükten sonra;

"Hayırdır oğlum, neyin var senin? Geldiğinden beri bir durgunluk, bir üzüntü var üstünde. Hayır ola! " diye sordu.

"Baba" dedi Ekrem. "Sakın yanlış anlama beni. Kendi adıma zerre kadar korkum yok. Başım dimdik, göğsümü gere gere gideceğim. Fakat sen ve kardeşlerim merakta kalacaksınız diye üzülmekteyim," dedi. "Usta Birliğim, Urfa'nın sınır Karakoluna çıktı."

"Hayırlısı Allah'tan," dedi babası. "Sağ salim gider, sağ salim dönersin İnşallah." İçi rahatlamıştı Ekrem'in. Gururla, ailesinin dualarıyla ve vatan aşkıyla gidip, hayırlısıyla dönecekti nasipse.